

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 17. april 2020

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i den indeværende uge samt i de kommende to uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
C-826/18	<p>Stichting Varkens in Nood e.a. (Århus-konventionen) <u>Emne:</u> Klageberettigede i sager om adgang til miljøoplysninger (Århus-konventionen)</p> <p><u>Spørgsmål:</u> 1. Skal EU-retten, i særdeleshed Århus-konventionens artikel 9, stk. 2, fortolkes således, at den er til hinder for, at offentligheden (public) (enhver) i fuldt omfang afskæres fra adgang til klage og domstolsprøvelse, for så vidt det ikke drejer sig om medlemmer af den berørte offentlighed (public concerned)? Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende: 2. Skal EU-retten, i særdeleshed Århus-konventionens artikel 9, stk. 2, fortolkes således, at det heraf følger, at offentligheden (public) (enhver) skal have adgang til klage og domstolsprøvelse, når det gøres gældende, at de for offentligheden (public) (enhver) gældende processuelle krav og retten til offentlig deltagelse som omhandlet i konventionens artikel 6 er blevet krænket? Har det herved betydning, at den berørte offentlighed (public concerned) på dette punkt har adgang til klage og domstolsprøvelse og herved også kan fremsætte materielle søgsmålsgrunde? 3. Skal EU-retten, i særdeleshed Århus-konventionens artikel 9, stk. 2, fortolkes således, at den er til hinder for, at den berørte offentligheds (public concerned) adgang til klage og domstolsprøvelse gøres afhængig af, at retten til offentlig deltagelse som omhandlet i konventionens artikel 6 er blevet udnyttet? Såfremt spørgsmål 3 besvares benægtende:</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljø- og Fødevareministeriet	GA	23.04.20
		Til orientering: Klima-, Energi-, og Forsyningsministeriet		

	<p>4. Skal EU-retten, i særdeleshed Århus-konventionens artikel 9, stk. 2, fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse, der afskærer den berørte offentlighed (public concerned) fra adgang til klage og domstolsprøvelse til anfægtelse af en afgørelse, når det med rimelighed kan bebrejdes denne offentlighed, at den ikke har fremsat nogen indsigelser mod (dele af) udkastet til afgørelse? Såfremt spørgsmål 4 besvares benægtende:</p> <p>5. Kan den nationale ret på grundlag af sagens omstændigheder frit afgøre, hvad der skal forstås ved »når det med rimelighed kan bebrejdes denne offentlighed«, eller er retten herved forpligtet til at respektere bestemte EUretlige garantier?</p> <p>6. I hvilket omfang ville besvarelsen af spørgsmål 3, 4 og 5 blive anderledes, hvis det drejer sig om offentligheden (public) (enhver), for så vidt denne offentlighed ikke er den berørte offentlighed (public concerned)?</p>			
--	---	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Proces skridt	Dato
C-806/18	<p>JZ Er en national straffebestemmelse, hvorefter det er strafbart for en statsborger fra et tredjeland at opholde sig på nederlandsk område, efter at der er blevet udstedt et indrejseforbud over for ham i henhold til artikel 66a, stk. 7, i udlændingeloven af 2000, og det på grundlag af national ret ligger fast, at denne udlænding ikke har lovligt ophold i Nederlandene, og det endvidere ligger fast, at etaperne i tilbagesendelsesproceduren i henhold til tilbagesendelsesdirektivet er afsluttet, men den faktiske tilbagesendelse ikke har fundet sted, forenelig med EU-retten, særligt Domstolens dom af 26. juli 2017 i sagen <i>Ouhrami mod Nederlandene</i> (sag C-225/16, ECLI:EU:C:2017:590, præmis 49), hvorefter det i tilbagesendelsesdirektivets artikel 11 omhandlede indrejseforbud først får »retsvirkning« fra tidspunktet for udlændingens tilbagesendelse til dennes oprindelsesland eller et andet tredjeland?</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	23.04.20
Forenede sager C-101/19 og C-102/19	<p>DHU Arzneimittel m.fl. 1. Indeholder artikel 69 i direktiv 2001/83/EF udtømmende kriterier vedrørende det tilladte indhold af indlægssedlen til de i artikel 14, stk. 1, omhandlede lægemidler, eller kan der medtages andre oplysninger som omhandlet i artikel 62 i direktiv 2001/83/EF? 2. Kan oplysninger om doseringen af de lægemidler, der er omhandlet i artikel 14, stk. 1, i direktiv 2001/83/EF, være oplysninger, der kan være nyttige for patienten som omhandlet i artikel 62 i direktiv 2001/83/EF?</p>	Lægemedelstyrelsen	Dom	23.04.20
C-217/19	<p>Europa-Kommissionen mod Republikken Finland Påstande: —Det fastslås, at Republikken Finland, idet den siden 2011 gentagne gange har givet tilladelse til forårsjagt på hankøns edderfugle (<i>Somateria mollissima</i>) i regionen Åland, ikke har opfyldt sine forpligtelser i henhold til artikel 7, stk. 4, og artikel 9, stk. 1, litra c), i Europa-Parlamentets og Rådets</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	23.04.20

	<p>direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle. —Republikken Finland tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>			
C-507/18	<p>Associazione Avvocatura per i diritti LGBTI 1) Skal artikel 9 i direktiv 2000/78/EF fortolkes således, at en sammenslutning af advokater, der har specialiseret sig i retsbeskyttelse af en kategori af personer med anden seksuel orientering, og hvis vedtægter erklærer, at sammenslutningen har til formål at fremme kulturen og respekten for kategoriens rettigheder, automatisk skal opfattes som eksponent for en fælles interesse og som en formodet nonprofit-organisation, der har søgsmålsinteresse, og i denne forbindelse også kan anlægge erstatningssøgsmål, i tilfælde af handlinger, som anses for at være udtryk for forskelsbehandling af denne kategori? 2) Omfatter anvendelsesområdet for beskyttelsen mod forskelsbehandling i medfør af direktiv 2000/78/EF, ifølge den korrekte fortolkning af dets artikel 2 og 3, en erklæring, som er fremført inden for rammerne af ytringsfriheden, og som er vendt mod kategorien af homoseksuelle, hvormed den adspurgte i et interview i et radiounderholdningsprogram har erklæret, at han aldrig ville ansætte eller samarbejde med homoseksuelle i sin virksomhed, selv om han på det omhandlede tidspunkt ikke gennemførte eller havde til hensigt at gennemføre en rekruttering?</p>	Beskæftigelsesministeriet Medarbejder- og Kompetencestyrelsen	Dom	23.04.20
C-640/18	<p>Wagram Invest – Tillader begrebet et pålideligt billede, der er omhandlet i artikel 2, stk. 3, i Rådets fjerde direktiv 78/660/EØF af 25. juli 1978 om årsregnskaberne for visse selskabsformer, at der ved et aktieselskabs køb af et finansielt aktiv opføres et nedslag som en udgift i resultatopgørelsen i tilknytning til en gæld på over et år, der ikke er rentebærende, og at der opføres en anskaffelsespris for det finansielle aktiv på aktivsiden i balancen med fradrag af nævnte nedslag, i lyset af de principper for værdiansættelse, der fremgår af ovennævnte direktivs artikel 32. – Skal formuleringen »i særlige tilfælde«, der betinger anvendelsen af artikel 2, stk. 5, i Rådets fjerde direktiv 78/660/EØF af 25. juli 1978 på grundlag af [EØF]-traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), [nu artikel 50, stk. 2, litra g), TEUF] om årsregnskaberne for visse selskabsformer, og som tillader, at det undlades at anvende en (anden) bestemmelse i nævnte direktiv, fortolkes således, at denne bestemmelse kun kan finde anvendelse, såfremt det fastslås, at princippet om et pålideligt billede ikke kan opfyldes, hvis direktivets bestemmelser skal overholdes, eventuelt suppleret med afgivelse af yderligere oplysninger i noterne i overensstemmelse med nævnte direktivs artikel 2, stk. 4? – Skal nævnte direktivs artikel 2, stk. 4, anvendes først, således at det kun er, når afgivelse af yderligere oplysninger ikke gør det muligt at sikre en effektiv anvendelse af det i direktivets artikel 2, stk. 3, fastsatte princip om et pålideligt billede, at muligheden, der er indført ved direktivets artikel 2, stk. 5, for at fravige en af direktivets bestemmelser kan finde anvendelse, og kun i særlige tilfælde?</p>	Erhvervsstyrelsen	Dom	23.04.20
C-710/18	<p>Land Niedersachsen Skal artikel 45, stk. 2, TEUF og artikel 7, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 492/2011 af 5. april 2011 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Unionen fortolkes således, at de er til hinder for en bestemmelse som den i § 16, stk. 2, i Tarifvertrag für den</p>	Beskæftigelsesministeriet Medarbejder- og Kompetencestyrelsen	Dom	23.04.20

	<p>öffentlichen Dienst der Länder (overenskomstaf tale for delstaternes offentlige tjeneste, herefter »TV-L«), hvorefter relevant erhvervs erfaring, som er opnået hos den hidtidige arbejdsgiver, har en privilegeret stilling ved indplaceringen på trin i et overenskomstmæssigt lønsystem efter genansættelse, idet denne erhvervs erfaring i henhold til TV-L's § 16, stk. 2, andet punktum, anerkendes uden begrænsning, mens relevant erhvervs erfaring, der er opnået hos andre arbejdsgivere, i henhold til TV-L's § 16, stk. 2, tredje punktum, kun anerkendes med højst tre år, når denne privilegerede stilling er påbudt i henhold til EU-retten ved § 4, stk. 4, i rammeaftalen om tidsbegrænsede ansættelsesforhold, som er indeholdt i bilaget til Rådets direktiv 1999/70/EF af 28. juni 1999 om rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP?</p>			
C-28/19	<p>Ryanair Skal artikel 23, stk. 1, 2. andet punktum, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1008/2008 af 24. september 2008 om fælles regler for driften af lufttrafik tjenester i Fællesskabet fortolkes således, at et onlinegebyr ved check-in, et »administrationsgebyr« for køb med kreditkort, som tillægges billetprisen, og momsen på flybilletpriser og valgfrie tillægsydelse r til indenlandske flyvninger er omfattet af kategorien obligatoriske og forudseelige pristillæg eller valgfrie pristillæg? Skal artikel 23, stk. 1, fjerde punktum, i forordning nr. 1008/2008 fortolkes således, at der med ordet »valgfrie« tages sigte på pristillæg, som størstedelen af forbrugerne er i stand til at undgå?</p>	Transport-, og Boligministeriet	Dom	23.04.20
C-44/19	<p>Repsol Petróleo Er en fortolkning af artikel 47, stk. 1, litra b), i lov om punktafgifter, hvorefter punktafgiften for mineralolier pålægges egetforbruget af energiprodukter på et raffinaderi med hensyn til den andel, der anvendes til fremstilling af produkter, som ikke er energiprodukter, i overensstemmelse med EU-retten, nærmere bestemt artikel 21, stk. 3, i direktiv 2003/96? Følgende betingelser er opfyldt: i) de energiprodukter, der anvendes til egetforbruget på raffinaderiet, er blevet fremstillet på selvsamme raffinaderi ii) disse produkter anvendes som brændstof i forbindelse med fremstillingen af mineralolier under punktafgiftssuspension iii) egetforbruget er forbundet med produktion af energiprodukter på det samme anlæg, og iv) i forbindelse med denne produktionsproces som helhed [fremstilles der] ud over energiprodukter andre uundgåelige og uønskede restprodukter, som ikke anses for at være energiprodukter i henhold til artikel 2 i direktiv 2003/96 (f.eks. svovl, som fjernes fra de energiprodukter, der produceres under denne fremstillingsproces).</p>	Skatteministeriet Energistyrelsen	GA	23.04.20
C-161/19	<p>Europa-Kommissionen mod Republikken Østrig Påstande: —Det fastslås, at Republikken Østrig har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 7, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle, idet den tillader forårsjagt på skovsneppe i delstaten Niederösterreich. —Republikken Østrig tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	23.04.20

C-237/19	<p>Gömböc</p> <p>1) Skal artikel 3, stk. 1, litra e), [nr. ii),] i direktiv 2008/95/EF af 22. oktober 2008 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker fortolkes således, at tegn, der udelukkende består af udformningen af en vare,</p> <p>a) kun kan undersøges, hvis udformningen er nødvendig for at opnå det ønskede tekniske resultat på grundlag af den grafiske gengivelse, der fremgår af registreringen, eller</p> <p>b) kan den relevante kundekreds' opfattelse også tages i betragtning? Med andre ord: kan det tages i betragtning, at den relevante kundekreds ved, at den udformning, der ønskes registreret, er nødvendig for at opnå det ønskede tekniske resultat?</p> <p>2) Skal artikel 3, stk. 1, litra e), [nr. iii),] i direktiv 2008/95/EF af 22. oktober 2008 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker fortolkes således, at registreringshindringer gør sig gældende for tegn, der udelukkende består af udformningen af en vare, og med hensyn til hvilke det kan fastslås, om udformningen giver varen en væsentlig værdi, henset til den opfattelse eller det kendskab, som køberen har til den vare, der er gengivet grafisk?</p> <p>3) Skal artikel 3, stk. 1, litra e), [nr. iii),] i direktiv 2008/95/EF af 22. oktober 2008 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker fortolkes således, at registreringshindringer gør sig gældende for tegn, der udelukkende består af en udformning,</p> <p>a) som på grund af sin individuelle karakter allerede er omfattet af beskyttelsen af design, eller</p> <p>b) hvis æstetiske udseende i sig selv giver varen en form for værdi?</p>	Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	23.04.20
Forenede sager C-924/19 PPU og C-925/19 PPU	<p>Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság m.fl.</p> <p>1./ [motif d'irrecevabilité nouveau] Les dispositions relatives aux demandes irrecevables de l'article 33 de la directive 2013/32/UE du Parlement européen et du Conseil du 26 juin 2013 relative à des procédures communes pour l'octroi et le retrait de la protection internationale (refonte) (ci après la « directive 'procédures' » peuvent-elles être interprétées en ce sens qu'elles font obstacle à la réglementation d'un État membre en vertu de laquelle une demande est irrecevable dans le cadre de la procédure d'asile lorsque le demandeur est arrivé en Hongrie par un pays où il n'est pas exposé à des persécutions ou à un risque d'atteintes graves, ou dans lequel une protection d'un niveau adéquat est garantie?</p> <p>2./ [conduite d'une procédure d'asile] a) Faut-il interpréter l'article 6 et l'article 38, paragraphe 4, de la directive « procédures », ainsi que son considérant 34, qui impose une obligation d'examen des demandes de protection internationale, lus conjointement à l'article 18 de la charte des droits fondamentaux (ci après la « Charte »), en ce sens que l'autorité compétente en matière d'asile d'un État membre doit garantir au demandeur la possibilité d'un enclenchement de la procédure d'asile dans le cas où elle n'a pas examiné sur le fond la demande d'asile en invoquant le motif d'irrecevabilité évoqué à la question 1 ci dessus, puis a éloigné ledit demandeur vers un État tiers qui, toutefois, n'a pas réadmis celui-ci?</p> <p>[...]</p> <p>5./ [recours effectif en ce qui concerne la décision modifiant le pays de retour] Faut-il interpréter l'article 13 de la directive «</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	23.04.20

	retour », aux termes duquel le ressortissant d'un pays tiers dispose d'une voie de recours effective pour attaquer les « décisions liées au retour », lu conjointement à l'article 47 de la Charte, en ce sens qu'il faut qu'une juridiction examine au moins une fois un recours introduit contre la décision modifiant le pays de retour, lorsque le recours prévu dans ce cas par le droit de l'État membre n'est pas un recours effectif ?			
T-437/18	<p>Tilly-Sabco mod Kommissionen</p> <p>Påstande: — Sagsøgerens søgsmål med påstand om erstatning for det tab, der følger af gennemførelsesforordning (EU) 689/2013 af 18. juli 2013, hvorved restitutionerne for fjerkrækød fastsattes til 0 EUR (EUT L 196/13 af 19.7.2013), antages til realitetsbehandling</p> <p>— det fastslås, at Kommissionen er pligtig at betale sagsøgeren et beløb på 3 238 000 EUR som hovedstol, heraf:</p> <p>— 2 848 000 EUR svarende til de restitutioner, der ikke blev udbetalt for salg foretaget i perioden fra den 19. juli til den 31. december 2013</p> <p>— 390 000 EUR i restitutioner for det indtægtstab, der er forbundet med den manglende gennemførelse af salg af yderligere 3 550 ton til lande i Mellemøsten i den samme periode</p> <p>— Kommissionen tilpligtes at betale et beløb på 3 238 000 EUR som hovedstol</p> <p>— med tillæg af udligningsrenter, der beregnes fra den 20. september 2017 og indtil afsigelsen af dommen i nærværende sag, med den årlige inflationsrate, som Eurostat (Den Europæiske Unions Statistiske Kontor) har konstateret for den pågældende periode i den medlemsstat, hvor dette selskab har hjemsted</p> <p>— forhøjet med morarenter, der beregnes fra afsigelsen af nærværende dom og indtil fuld betaling er sket, med den sats, som Den Europæiske Centralbank (ECB) har fastsat for sine vigtigste refinansieringstransaktioner, forhøjet med to procentpoint</p> <p>— det tillades sagsøgeren at tilpasse sit svarskrift og sine krav i tilfælde af, at Kommissionen måtte vedtage en gennemførelsesforordning til erstatning af forordning 689/2013 inden afslutningen af retsforhandlingernes skriftlige del i nærværende sag</p> <p>— Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	29.04.20
T-707/18	<p>Tilly-Sabco mod Rådet og Kommissionen</p> <p>Påstande: — Søgsmålet med påstand om annullation af Rådets forordning (EU) 2018/1277 af 18. september 2018 om fastsættelse af eksportrestitutioner for fjerkrækød til 0 EUR (EUT 2018, L 239, s. 1) antages til realitetsbehandling.</p> <p>Følgelig: — Rådets forordning (EU) 2018/1277 af 18. september 2018 om fastsættelse af eksportrestitutioner for fjerkrækød til 0 EUR (EUT 2018, L 239, s. 1) annulleres.</p> <p>— Principalt fastslås det, at Rådet skal holdes ansvarlig for en fejl som følge af vedtagelsen af forordning (EU) 2018/1277 af 18. september 2018, som skal annulleres.</p> <p>— Subsidiært fastslås det, at Kommissionen skal holdes ansvarlig for en fejl som følge af, at den lod Rådet vedtage forordning (EU) 2018/1277 af 18. september 2018, som skal annulleres, hvis, og kun hvis, Kommissionen ikke holdes ansvarlig i forbindelse med sag T-437/18.</p> <p>— Mere subsidiært fastslås det, at Rådet og Kommissionen skal holdes ansvarlige for en fejl som følge af vedtagelsen af</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	29.04.20

	<p>forordning (EU) 2018/1277 af 18. september 2018, som skal annulleres, hvis, og kun hvis, Kommissionen ikke holdes ansvarlig i forbindelse med sag T-437/18.</p> <p>— Det fastslås, at den af Rådet og/eller Kommissionen begærede fejl påførte selskabet Tilly-Sabco et tab.</p> <p>Følgelig:</p> <p>— Principalt:</p> <p>— Rådet pålægges at betale sagsøgeren et beløb på 3 238 000 EUR som hovedstol, heraf:</p> <p>— 2 848 000 EUR svarende til de restitutioner, der ikke blev udbetalt for salg foretaget i perioden fra den 19. juli til den 31. december 2013</p> <p>— 390 000 EUR i restitutioner for det indtægtstab, der er forbundet med den manglende gennemførelse af salg af yderligere 3 550 ton til lande i Mellemøsten i den samme periode.</p> <p>— Rådet tilpligtes at betale et beløb på 3 238 000 EUR som hovedstol</p> <p>— med tillæg af udligningsrenter, der beregnes fra den annullerede forordning (EU) nr. 689/2013 og indtil afsigelsen af dommen i nærværende sag, med den årlige inflationsrate, som Eurostat (Den Europæiske Unions Statistiske Kontor) har konstateret for den pågældende periode i den medlemsstat, hvor dette selskab har hjemsted</p> <p>— forhøjet med morarenter, der beregnes fra afsigelsen af nærværende dom, og indtil fuld betaling er sket, med den sats, som Den Europæiske Centralbank (ECB) har fastsat for sine vigtigste refinansieringstransaktioner, forhøjet med to procentpoint.</p> <p>— Subsidiært:</p> <p>— Kommissionen pålægges at betale sagsøgeren et beløb på 3 238 000 EUR som hovedstol, heraf:</p> <p>— 2 848 000 EUR svarende til de restitutioner, der ikke blev udbetalt for salg foretaget i perioden fra den 19. juli til den 31. december 2013</p> <p>— 390 000 EUR i restitutioner for det indtægtstab, der er forbundet med den manglende gennemførelse af salg af yderligere 3 550 ton til lande i Mellemøsten i den samme periode.</p> <p>— Kommissionen tilpligtes at betale et beløb på 3 238 000 EUR som hovedstol</p> <p>— med tillæg af udligningsrenter, der beregnes fra den annullerede forordning (EU) nr. 689/2013 og indtil afsigelsen af dommen i nærværende sag, med den årlige inflationsrate, som Eurostat (Den Europæiske Unions Statistiske Kontor) har konstateret for den pågældende periode i den medlemsstat, hvor dette selskab har hjemsted</p> <p>— forhøjet med morarenter, der beregnes fra afsigelsen af nærværende dom, og indtil fuld betaling er sket, med den sats, som Den Europæiske Centralbank (ECB) har fastsat for sine vigtigste refinansieringstransaktioner, forhøjet med to procentpoint.</p> <p>— Det fastslås, at det beløb, som Kommissionen tilpligtes at betale i nærværende sag i hovedstol og renter, kan nedsættes med det beløb, som den vil kunne tilpligtes at betale i forbindelse med sag T-437/18.</p> <p>— Kommissionen tilpligtes at betale erstatning for det ikke-økonomiske tab, der er påført ved Kommissionens dobbelte fejl, idet beløbet efter ret og billighed er opgjort til 20 000 EUR.</p>			
--	--	--	--	--

	<p>— Mere subsidiært:</p> <p>— Rådet og Kommissionen pålægges at betale sagsøgeren et beløb på 3 238 000 EUR som hovedstol, idet det tilkommer Retten at fordele beløbet mellem disse to enheder, heraf:</p> <p>— 2 848 000 EUR svarende til de restitutioner, der ikke blev udbetalt for salg foretaget i perioden fra den 19. juli til den 31. december 2013</p> <p>— 390 000 EUR i restitutioner for det indtægtstab, der er forbundet med den manglende gennemførelse af salg af yderligere 3 550 ton til lande i Mellemøsten i den samme periode.</p> <p>— Rådet og Kommissionen tilpligtes at betale et beløb på 3 238 000 EUR som hovedstol, idet det tilkommer Retten at fordele beløbet mellem disse to enheder,</p> <p>— med tillæg af udligningsrenter, der beregnes fra den annullerede forordning (EU) nr. 689/2013 og indtil afsigelsen af dommen i nærværende sag, med den årlige inflationsrate, som Eurostat (Den Europæiske Unions Statistiske Kontor) har konstateret for den pågældende periode i den medlemsstat, hvor dette selskab har Hjemsted</p> <p>— forhøjet med morarenter, der beregnes fra afsigelsen af nærværende dom, og indtil fuld betaling er sket, med den sats, som Den Europæiske Centralbank (ECB) har fastsat for sine vigtigste refinansieringstransaktioner, forhøjet med to procentpoint.</p> <p>— Rådet og Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne, og Retten træffer afgørelse om en eventuel fordeling heraf mellem dem.</p>			
C-560/18 P	<p>Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych mod Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: — Den Europæiske Unions Rets kendelse af 10. juli 2018 i sag T-514/15, Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych mod Kommissionen, ophæves.</p> <p>— Europa-Kommissionens afgørelse af 12. juni 2015, GESTDEM 2015/1291, om afslag på at give appellanten aktindsigt i den udførlige udtalelse, som Europa-Kommissionen afgav i forbindelse med informationsprocedure 2014/537/PL, og af 17. juli 2015, GESTDEM 2015/1291, om afslag på at give appellanten aktindsigt i den udførlige udtalelse, som Republikken Malta afgav i forbindelse med informationsprocedure 2014/537/PL, annulleres, og Europa-Kommissionen tilpligtes at bære sine egne omkostninger og at betale appellants omkostninger.</p> <p>— Subsidiært, såfremt Domstolen ikke måtte finde, at sagen er moden til påkendelse, hjemvises sagen til Den Europæiske Unions Ret til pådømmelse, og afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	30.04.20
C-650/17	<p>QH</p> <p>1. Er et produkt kun beskyttet i henhold til artikel 3, litra a), i forordning (EF) nr. 469/2009 af et grundpatent, der er i kraft, når det hører til den genstand for beskyttelsen, der er defineret ved patentkravene, og dermed stilles til rådighed for fagmanden som en konkret repræsentation? 2. Er betingelserne i artikel 3, litra a), i forordning (EF) nr. 469/2009 således ikke tilstrækkeligt opfyldt, hvis det omhandlede produkt ganske vist opfylder den generelle funktionsmæssige definition af en klasse af aktive ingredienser, som er indeholdt i patentkravene, men</p>	Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	30.04.20

	derudover ikke fremgår individualiseret som en konkret repræsentation af den viden, der er beskyttet ved grundpatentet? 3. Er produktet ikke beskyttet ved artikel 3, litra a), i forordning (EF) nr. 469/2009 af et grundpatent, der er i kraft, allerede fordi det, selv om det er omfattet af den funktionsmæssige definition i patentkravene, først er blevet udviklet efter ansøgningstidspunktet for grundpatentet på grundlag af en selvstændig opfindelse?			
C-560/18 P	<p>Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych mod Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: — Den Europæiske Unions Rets kendelse af 10. juli 2018 i sag T-514/15, Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych mod Kommissionen, ophæves.</p> <p>— Europa-Kommissionens afgørelse af 12. juni 2015, GESTDEM 2015/1291, om afslag på at give appellanten aktindsigt i den udførlige udtalelse, som Europa-Kommissionen afgav i forbindelse med informationsprocedure 2014/537/PL, og af 17. juli 2015, GESTDEM 2015/1291, om afslag på at give appellanten aktindsigt i den udførlige udtalelse, som Republikken Malta afgav i forbindelse med informationsprocedure 2014/537/PL, annulleres, og Europa-Kommissionen tilpligtes at bære sine egne omkostninger og at betale appellantens omkostninger.</p> <p>— Subsidiært, såfremt Domstolen ikke måtte finde, at sagen er moden til påkendelse, hjemvises sagen til Den Europæiske Unions Ret til pådømmelse, og afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	30.04.20
C-627/18	<p>Nelson Antunes da Cunha</p> <p>1. Finder den forældelsesfrist for udøvelse af beføjelserne til at tilbagesøge støtte, som er fastsat i artikel 17, stk. 1, i Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13. juli 2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde kun anvendelse i forholdet mellem Den Europæiske Union og den medlemsstat, der var adressat for en afgørelse om tilbagesøgning af støtte, eller ligeledes i forholdet mellem denne stat og den indsigende part i dennes egenskab af modtager af den støtte, der blev anset for uforenelig med fællesmarkedet?</p> <p>2. Såfremt det fastslås, at den nævnte forældelsesfrist også finder anvendelse på forholdet mellem den medlemsstat, der er adressat for en afgørelse om tilbagesøgning af støtte, og modtagerne af den støtte, der blev anset for uforenelig med fællesmarkedet, skal denne frist da kun anses for at finde anvendelse under proceduren for vedtagelse af afgørelsen om tilbagesøgning eller ligeledes under fuldbyrdelsen heraf?</p> <p>3. Såfremt det fastslås, at den nævnte forældelsesfrist finder anvendelse på forholdet mellem den medlemsstat, der er adressat for en afgørelse om tilbagesøgning af støtte, og modtagerne af den støtte, der blev anset for uforenelig med fællesmarkedet, skal denne frist da anses for afbrudt af enhver foranstaltning vedrørende den ulovlige støtte, der træffes af Kommissionen eller medlemsstaten, selv om disse ikke blev meddelt modtageren af den støtte, der skal tilbagebetales?</p> <p>4. Er artikel 16, stk. 2, i Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13. juli 2015 og de EU-retlige principper, nærmere bestemt effektivitetsprincippet og princippet om, at statsstøtte er uforenelig med det indre marked, til hinder, at en forældelsesfrist, der er kortere end den i forordningens artikel</p>	Erhvervsministeriet Miljø- og Fødevareministeriet Energistyrelsen	Dom	30.04.20

	17 fastsatte, såsom den i den civile lovbogs artikel 310, stk. 1, litra d), fastsatte forældelsesfrist, anvendes på påløbne renter af den støtte, der skal tilbagesøges?			
C-638/18	<p>Europa-Kommissionen mod Rumænien</p> <p>— Det fastslås, at Rumænien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 13, stk. 1, i direktiv 2008/50/EF, sammenholdt med bilag XI hertil, idet den ikke i 2007 systematisk og konsekvent har overholdt de daglige grænseværdier for koncentrationer af PM10, og ikke fra 2007 til og med 2014, med undtagelse af 2013, systematisk og konsekvent har overholdt de årlige grænseværdier for koncentrationer af PM10 i zone RO32101 Bukarest. — Det fastslås, at Rumænien for så vidt angår zone RO32101 Bukarest fra den 11. juni 2010 har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 23, stk. 1, i direktiv 2008/50/EF, sammenholdt med del A i bilag XV hertil, navnlig forpligtelsen i artikel 23, stk. 1, andet afsnit, om at sikre, at perioden med overskridelse af grænseværdierne for koncentrationer af PM10 bliver så kort som mulig.</p> <p>— Rumænien tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	30.04.20
C-693/18	<p>CLCV e.a.</p> <p>1) Fortolkning af begrebet anordning</p> <p>1-1: Hvad omfatter begrebet anordning i artikel 3, nr. 10), i forordning (EF) nr. 715/2007, der definerer manipulationsanordning (defeat device)?</p> <p>1-2: Kan et program, der er installeret i motorstyringscomputeren, eller som mere generelt påvirker denne, anses for en anordning i denne artikels forstand?</p> <p>2) Fortolkning af begrebet emissionsbegrænsningssystem</p> <p>2-1: Hvad omfatter begrebet »emissionsbegrænsningssystem«, som er anført i artikel 3, nr. 10), i forordning (EF) nr. 715/2007, der definerer manipulationsanordning (defeat device)?</p> <p>2-2: Omfatter dette emissionsbegrænsningssystem udelukkende teknologier og strategier, der har til formål at håndtere og reducere emissioner (bl.a. NOx) efter dannelsen, eller indbefatter det ligeledes de forskellige teknologier og strategier, der giver mulighed for at begrænse selve dannelsen, som f.eks. EGR-teknologien?</p> <p>3) Fortolkning af begrebet manipulationsanordning (defeat device)</p> <p>3-1: Er en anordning, som registrerer alle parametre i tilknytning til gennemførelsen af de i forordning (EF) nr. 715/2007 foreskrevne godkendelsesprocedurer med henblik på under disse procedurer at aktivere eller opjustere en del af emissionsbegrænsningssystemets funktion og herved opnå godkendelse af køretøjet, en manipulationsanordning som omhandlet i artikel 3, nr. 10), i forordning (EF) nr. 715/2007?</p> <p>3-2: Er denne manipulationsanordning (defeat device) i bekræftende fald forbudt i henhold til bestemmelserne i artikel 5, stk. 2, [i forordning] (EF) nr. 715/2007?</p> <p>3-3: Kan en anordning som den, der er beskrevet i spørgsmål 3-1, kvalificeres som en »manipulationsanordning«, hvis emissionsbegrænsningssystemets øgede funktion ikke kun finder sted under godkendelsesprocedurer, men også i konkrete tilfælde, når netop de forhold, hvorunder – når de registreres – emissionsbegrænsningssystemets drift opjusteres under disse godkendelsesprocedurer, forekommer under faktiske kørselsforhold?</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Transport- og Boligministeriet Klima-, Energi-, og Forsyningsministeriet	GA	30.04.20

	<p>4) Fortolkning af de i artikel 5 fastsatte undtagelser</p> <p>4-1: Hvad omfatter de tre undtagelser, der er fastsat i artikel 5, stk. 2, [i kapitel III] i forordning (EF) nr. 715/2007?</p> <p>4-2: Kan der af en af de i artikel 5, stk. 2, anførte tre grunde ses bort fra forbuddet mod en manipulationsordning [defeat device], der specifikt under godkendelsesprocedurer aktiverer eller opjusterer driften af en del af emissionsbegrænsningssystemet?</p> <p>4-3: Er en forsinkelse af motorens ældning eller tilsodning en del af de krav med hensyn til at »beskytte motoren mod beskadigelse eller havari« eller »sikre køretøjets driftssikkerhed«, som kan begrunde tilstedeværelsen af en manipulationsanordning som omhandlet i artikel 5, stk. 2, litra a)?</p>			
C-772/18	<p>Yhtiö A</p> <p>1. Er størrelsen af den fordel, som en privatperson opnår som følge af en angivelig varemærkekrænkelse, relevant for bedømmelsen af, om denne persons adfærd udgør erhvervmæssig brug af et varemærke som omhandlet i varemærkedirektivets artikel 5, stk. 1, eller en rent privat adfærd? Er det, når en privatperson gør brug af varemærket, en betingelse for erhvervmæssig brug, at andre kriterier end opnåelse af økonomiske fordele af den pågældende handel vedrørende varemærket er opfyldt?</p> <p>2. Såfremt det forudsættes, at den økonomiske fordel har en vis betydning, og det på grund af den ringe størrelse af den økonomiske fordel, som en person har opnået, og den manglende opfyldelse af eventuelle andre kriterier for erhvervmæssig brug ikke kan lægges til grund, at den pågældende person har benyttet et varemærke til egen erhvervmæssig brug, er betingelsen om erhvervmæssig brug som omhandlet i varemærkedirektivets artikel 5, stk. 1, da opfyldt, når privatpersonen har benyttet varemærket for en anden i forbindelse med denne andens erhvervsaktivitet, selv om personen ikke er ansat hos denne som arbejdstager?</p> <p>3. Gør en person, der opbevarer varer, brug af et varemærke som omhandlet i varemærkedirektivets artikel 5, stk. 1, og stk. 3, litra b), når varerne, der er forsynet med et varemærke og sendt til en medlemsstat, hvor de er overgået til fri omsætning, modtages og opbevares for et selskab af en person, som har varerne i sin besiddelse, som ikke driver erhvervmæssig virksomhed med im- og eksport af varer og som heller ikke har tilladelse til at forvalte et toldoplag og et afgiftsoplag?</p> <p>4. Kan det lægges til grund, at en person importerer varer, der er forsynet med et varemærke, som omhandlet i varemærkedirektivets artikel 5, stk. 3, litra c), når varerne ikke importeres på denne persons ordre, men denne stiller sin adresse til rådighed for en videresælger af varerne og for videresælgeren modtager varerne, der er overgået til fri omsætning i medlemsstaten, har dem i sin besiddelse i nogle uger samt udleverer dem til transport til et tredjeland uden for EU med henblik på videresalg i det pågældende land</p>	Kulturministeriet Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	30.04.20
C-810/18	<p>DHL Logistics</p> <p>Skal underposition 8525 80 91 i den kombinerede nomenklatur, som er indeholdt i bilag I til Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 af 23. juni 1987 om told- og statistiknomenklaturen og Den Fælles Toldtarif, således som den fremgår af de forklarende bemærkninger, der i 2011 er offentliggjort i henhold til denne forordning (Kommissionens meddelelse</p>	Toldstyrelsen	Dom	30.04.20

	<p>2011/C 137/01), fortolkes således, at varer såsom de digitale videokameraer, der er genstand for den foreliggende sag, kan tariferes i denne underposition, selv om de kun kan optage og lagre video med en opløsning, der er mindre end 800 × 600 pixels, nærmere bestemt 720 x 576 pixels, og deres anden funktion – optagelse og lagring af stillbilleder – er begrænset til en opløsning, der er mindre end 1600 x 1200 pixels (megapixels)?</p>			
C-815/18	<p>Federatie Nederlandse Vakbeweging</p> <p>1. Skal Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 96/71/EF af 16. december 1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser (EFT 1997, L 18, s. 1, herefter »udstationeringsdirektivet«) fortolkes således, at det også finder anvendelse på en arbejdstager, der er beskæftiget som chauffør i forbindelse med international vejtransport og således udfører sit arbejde i mere end en medlemsstat?</p> <p>2(a). Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende, på grundlag af hvilket kriterium eller ud fra hvilke synspunkter skal det da afgøres, om en arbejdstager, der er beskæftiget som chauffør i forbindelse med international vejtransport, er udstationeret »på en medlemsstats område« som omhandlet i udstationeringsdirektivets artikel 1, stk. 1 og 3, og om denne arbejdstager »i en bestemt periode udfører arbejde på en anden medlemsstats område end den, hvor arbejdstageren sædvanligvis udfører sit arbejde« som omhandlet i udstationeringsdirektivets artikel 2, stk. 1?</p> <p>2(b). Har det ved besvarelsen af spørgsmål 2(a) nogen betydning, og i bekræftende fald hvilken, at den virksomhed, der udstationerer den i spørgsmål 2(a) omhandlede arbejdstager, er forbundet – eksempelvis i koncernsammenhæng – med den virksomhed, som arbejdstageren er udstationeret til?</p> <p>2(c). Såfremt den i spørgsmål 2(a) omhandlede arbejdstagers arbejde delvist består i cabotagetransport – dvs. transport, der udelukkende foretages i en anden medlemsstat end den medlemsstat, hvor arbejdstageren sædvanligvis udfører sit arbejde – må denne arbejdstager da for denne del af beskæftigelsen under alle omstændigheder anses for at arbejde midlertidigt i den førstnævnte medlemsstat? I bekræftende fald gælder der herved en undergrænse eksempelvis i form af en minimumsperiode pr. måned, hvor cabotagetransporten finder sted?</p> <p>3(a). Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende, hvorledes skal begrebet »kollektive aftaler [...], der finder generel anvendelse« som omhandlet i udstationeringsdirektivets artikel 3, stk. 1, og stk. 8, første afsnit, fortolkes? Er der tale om et selvstændigt EU-retligt begreb, og er det således tilstrækkeligt, at de i udstationeringsdirektivets artikel 3, stk. 8, første afsnit, omhandlede betingelser er opfyldt i faktisk henseende, eller kræver disse bestemmelser også, at det er fastslået, at den kollektive arbejdsaftale finder generel anvendelse i henhold til national ret?</p> <p>3(b). Såfremt en kollektiv arbejdsaftale ikke kan betragtes som en aftale, der finder generel anvendelse som omhandlet i udstationeringsdirektivets artikel 3, stk. 1 og stk. 8, første afsnit, er artikel 56 TEUF da til hinder for, at en virksomhed, der er etableret i en medlemsstat, og som udstationerer en arbejdstager på en anden medlemsstats område, i henhold til en kontrakt er forpligtet til at efterkomme bestemmelserne i en</p>	<p>Transport- og Boligministeriet Beskæftigelsesministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet Medarbejder- og Kompetencestyrelsen</p>	GA	30.04.20

	sådan kollektiv arbejdsaftale, der gælder i den sidstnævnte medlemsstat?			
C-5/19	<p>Overgas Mrezhi et Bulgarska gazova asotsiatsia</p> <p>1. Er en national foranstaltning, som den foreliggende, der er fastsat i artikel 35 i Zakon za energetikata (energiloven) og nærmere udformet i artikel 11 i Naredba no 2 za regulirane na tsenite na prirodna gaz (bekendtgørelse nr. 2 om regulering af priser på naturgas) udstedt af Darzhavnata Komisia za energiyno i vodno regulirane (statslig kommission til regulering af energi og vand, herefter »KEVR«) af 19. marts 2013, hvorefter den samlede finansielle byrde, der er forbundet med offentlige serviceforpligtelser, som er pålagt energivirksomhederne, skal bæres af kunderne, lovlige i henhold til artikel 36 og 38 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/73/EF af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for naturgas og om ophævelse af direktiv 2003/55/EF, i betragtning af, at:</p> <p>a) den økonomiske byrde, der hidrører fra offentlige serviceforpligtelser, ikke rammer alle energivirksomheder</p> <p>b) de omkostninger, der hidrører fra offentlige serviceforpligtelser, hovedsageligt bæres af de endelige kunder, som ikke kan anfægte dem, selv om de køber naturgas fra slutleverandører til frit fastsatte priser</p> <p>c) der mangler en differentiering af den økonomiske byrde, der følger af opfyldelsen af de offentlige serviceforpligtelser, og som overtages af forskellige typer af kunder</p> <p>d) der mangler en tidsbegrænsning for anvendelsen af denne foranstaltning</p> <p>e) beregningen af værdien af de offentlige serviceforpligtelser foretages på grundlag af afregningsmetoden for omkostninger efter en prognosemodel.</p> <p>2. Er en national lovbestemmelse som den i § 5 i overgangs- og slutbestemmelserne i Zakon za normativnite aktove (lov om normative retsakter), der fritager KEVR for forpligtelserne i artikel 26-28 Zakon za normativnite aktove (lov om normative retsakter) og særligt for de forpligtelser, der består i ved udstedelsen af en normativ retsakt af en lavere rangorden at respektere principperne om nødvendighed, begrundelse, forudsigelighed, gennemsigtighed, sammenhæng, subsidiaritet, proportionalitet og stabilitet, og i at gennemføre en offentlig høring med borgere og juridiske personer, og i forvejen at offentliggøre udkastet med en begrundelse samt i at fremlægge begrundelser, også med hensyn til foreneligheden med EU-retten, lovlige i henhold til artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/73/EF af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for naturgas og om ophævelse af direktiv 2003/55/EF under hensyntagen til 44., 47., 48. og 49. betragtning til dette direktiv?</p>	Energistyrelsen	Dom	30.04.20
C-184/19	<p>Hecta Viticol</p> <p>1) Er bestemmelserne i artikel 7, 11 [og] 15 i Rådets direktiv 92/83/EØF af 19. oktober 1992 om harmonisering af punktafgiftsstrukturen for alkohol og alkoholholdige drikkevarer samt bestemmelserne i artikel 5 i Rådets direktiv 92/84/EØF af 19. oktober 1992 om indbyrdes tilnærmelse af punktafgiftssatserne for alkohol og alkoholholdige drikkevarer til hinder for bestemmelserne i artikel I, nr. 21, og artikel IV, stk. 1, i lovdekret nr. 54/2010 af 23. juni 2010 om en række foranstaltninger for at modvirke afgiftsunddragelse?</p>	Skatteministeriet	Dom	30.04.20

	2) Er retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning til hinder for bestemmelserne i artikel I, nr. 21, og artikel IV, stk. 1, i lovdekret n. 54/2010 af 23. juni 2010 om en række foranstaltninger for at modvirke afgiftsunddragelse, der ændrer punktafgiftssatsen for andre ikke-mousserende gærede drikkevarer end øl og vin?			
C-191/19	Air Nostrum 1. Udgør en ændring af reservationen for en luftfartspassager, der er mødt frem til indcheckning i lufthavnen, og som har en bekræftet reservation til en bestemt flyvning, til en senere afgang mod passagerens vilje et tilfælde af boardingafvisning som omhandlet i artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 261/2004, når den flyvning, som passagerens bekræftede reservation gælder for, fortsat gennemføres? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Finder bestemmelsen i artikel 5, stk. 1, litra c), nr. iii), i forordning nr. 261/2004 analog anvendelse på tilfælde af boardingafvisning som omhandlet i artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 261/2004?	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	30.04.20
C-211/19	Készenléti Rendőrség 1. Skal artikel 1, stk. 3, i [Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden] fortolkes således, at det personelle anvendelsesområde for dette direktiv afgrænses af artikel 2 i Rådets direktiv 89/391/EØF om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 2, stk. 2, i Rådets direktiv 89/391/EØF om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet da fortolkes således, at artikel 2, nr. 1) og 2), i [Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden] ikke finder anvendelse på politifolk, der er medlemmer af politiets indsatsstyrkes professionelle personale?	Beskæftigelsesministeriet Medarbejder- og Kompetencestyrelsen:	Dom	30.04.20
C-254/19	Friends of the Irish Environment 1) Udgør en afgørelse om at forlænge varigheden af en projektgodkendelse den aftale om et projekt, som udløser artikel 6, stk. 3, i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (herefter »habitatdirektivet«)? 2) Påvirker nogen af de følgende betragtninger svaret på spørgsmål 1) ovenfor? (A) Projektgodkendelsen (hvis varighed skal forlænges) blev udstedt i medfør af en bestemmelse i national ret, som ikke foretog en korrekt gennemførelse af habitatdirektivet, idet lovgivningen fejlagtigt ligestillede en passende vurdering i henhold til habitatdirektivet med en vurdering af indvirkninger på miljøet i henhold til VVM-direktivet (direktiv 2011/92/EU). (B) Den oprindeligt udstedte projektgodkendelse angiver ikke, om ansøgningen om godkendelse blev behandlet i henhold til fase 1 eller fase 2 i habitatdirektivets artikel 6, stk. 3, og indeholder ikke »fuldstændige, præcise og endelige konstateringer og konklusioner, der kan fjerne enhver rimelig videnskabelig tvivl for så vidt angår virkningerne af de arbejder, som var påtænkt [på den] omhandlede [lokalitet]«, som krævet i henhold til sag C-404/09, Kommissionen mod Spanien. (C) Godkendelsens oprindelige periode er udløbet, og som følge heraf er projektgodkendelsen ophørt med at have retsvirkninger for så	Miljø- og Fødevareministeriet	GA	30.04.20

	<p>vidt angår hele projektet. Der kan ikke udføres nogen projektarbejder i medfør af projektgodkendelsen i afventning af den mulige forlængelse heraf. (D) Der er aldrig blevet udført nogen projektarbejder i medfør af projektgodkendelsen.</p> <p>3) Såfremt svaret på spørgsmål 1) er bekræftende, hvilke betragtninger [skal] den kompetente myndighed da tage i betragtning ved gennemførelsen af en fase 1- screening i medfør af habitatdirektivets artikel 6, stk. 3? Skal den kompetente myndighed f.eks. tage hensyn til nogle eller alle de følgende betragtninger: (i) om der er sket ændringer i de foreslåede arbejder og anvendelsen, (ii) om der er sket ændringer i den miljømæssige baggrund, f.eks. i form af udpegningen af europæiske lokaliteter efter datoen for afgørelsen om at udstede projektgodkendelse, (iii) om der har været nogen relevante ændringer i den videnskabelige viden, f.eks. mere ajourførte undersøgelser af kvalificerede interesser i europæiske lokaliteter? Skal den kompetente myndighed alternativt vurdere hele projektets virkninger på miljøet?</p> <p>4) Skal der sondres mellem (i) en projektgodkendelse, som opstiller en frist for en aktivitets varighed (driftsfase), og (ii) en projektgodkendelse, som kun opstiller en frist for den periode, hvorunder der kan pågå opførelsesarbejder (opførelsesfase), men – forudsat at opførelsesarbejderne færdiggøres inden for denne frist – ikke opstiller nogen frist for aktiviteten eller driften?</p> <p>5) I hvilket omfang, om overhovedet, er en national rets pligt til, så vidt muligt, at fortolke lovgivningen i overensstemmelse med bestemmelserne i habitatdirektivet og Århuskonventionen betinget af, at sagens parter udtrykkeligt har gjort disse fortolkningsspørgsmål gældende? Nærmere bestemt: såfremt national ret opstiller to beslutningsprocesser, hvoraf kun den ene sikrer overholdelsen af habitatdirektivet, har den nationale ret da pligt til at fortolke national lovgivning således, at det kun er den beslutningsproces, som overholder direktivet, der kan påberåbes, uanset at parterne i den for retten verserende sag ikke udtrykkeligt har gjort netop denne fortolkning gældende?</p> <p>6) Såfremt svaret på spørgsmål 2)(A) ovenfor medfører, at det er relevant at overveje, om projektgodkendelsen (hvis varighed skal forlænges) blev udstedt i medfør af en bestemmelse i national ret, som ikke foretog en korrekt gennemførelse af habitatdirektivet, skal den nationale ret da undlade at anvende en regel i national retsplejelovgivning, som er til hinder for, at en anfægtende part stiller spørgsmålstejn ved gyldigheden af en tidligere (udløbet) projektgodkendelse i forbindelse med en efterfølgende ansøgning om projektgodkendelse? Er en sådan regel i national retsplejelovgivning i strid med den lovliggørelsespligt, der for nylig er blevet gentaget i sag C-348/15, Stadt Wiener?</p>			
C-255/19	<p>Secretary of State for the Home Department</p> <p>1) Skal »beskyttelse i det land, hvor den pågældende er statsborger« som omhandlet i artikel 11, stk. 1, litra e), og artikel 2, litra e) i [direktiv 2004/83/EF, »kvalifikationsdirektivet«] forstås som en statslig beskyttelse?</p> <p>2) Skal »beskyttelsestesten« eller »beskyttelsesvurderingen« anvendes både ved afgørelsen af, om der er en velbegrunnet frygt for forfølgelse som omhandlet i [kvalifikationsdirektivets] artikel 2, litra e), og ved afgørelsen af, om der findes beskyttelse mod en sådan forfølgelse i henhold til [kvalifikationsdirektivets]</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	30.04.20

	<p>artikel 7, og er denne test eller denne vurdering i bekræftende fald undergivet de samme kriterier i hvert tilfælde?</p> <p>3) Såfremt der ses bort fra spørgsmålet om anvendelse af ikke-statslige aktørers beskyttelse i henhold til artikel 7, stk. 1, litra b), og spørgsmål 1) besvares bekræftende, skal beskyttelsens effektivitet eller tilgængelighed vurderes udelukkende på grundlag af statslige aktørers handlinger/funktioner, eller kan der tages hensyn til de beskyttende handlinger/funktioner, som udføres af private (civilsamfundet tilknyttede) aktører såsom familier og/eller klaner?</p> <p>4) Er kriterierne [som forudsat i spørgsmål 2) og 3)] for den »beskyttelsesvurdering«, som skal udføres, når der tages stilling til ophør som omhandlet i artikel 11, stk. 1, litra e), de samme, som finder anvendelse i forbindelse med artikel 7?</p>			
C-265/19	<p>Recorded Artists Actors Performers</p> <p>1. Er en national rets forpligtelse til at fortolke direktiv 2006/115 om udlejnings- og udlånsrettigheder samt om visse andre ophavsretsbeslægtede rettigheder i forbindelse med intellektuel ejendomsret (herefter »direktivet«) under hensyn til Romkonventionens og/eller WPPT's formål og mål begrænset til begreber, som udtrykkeligt er nævnt i direktivet, eller omfatter den alternativt begreber, som alene findes i de to internationale aftaler? I hvilket omfang skal direktivets artikel 8 navnlig fortolkes på grundlag af kravet om »national behandling« i WPPT's artikel 4?</p> <p>2. Har en medlemsstat en skønsmargen til at fastlægge kriterierne for afgørelse af hvilke kunstnere, der betragtes som »udøvende kunstnere« i medfør af direktivets artikel 8? Kan en medlemsstat navnlig begrænse retten til at få del i det rimelige vederlag til tilfælde, hvor enten i) fremførelsen finder sted i et land i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS), eller ii) de udøvende kunstnere har bopæl eller ophold i et EØS-land?</p> <p>3. Hvilken skønsmargen har en medlemsstat med hensyn til at reagere på et forbehold, som en anden kontraherende part har taget i henhold til WPPT's artikel 15, stk. 3? Er medlemsstaten navnlig forpligtet til at nøjagtigt afspejle vilkårene i det forbehold, som den anden kontraherende part har taget? Er en kontraherende part forpligtet til ikke at anvende 30-dagesreglen i Romkonventionens artikel 5, i det omfang den kan føre til, at en producer henhørende under den part, som har taget forbehold, modtager et vederlag i henhold til artikel 15, stk. 1, mens den samme optagelses udøvende kunstnere ikke modtager et vederlag? Kan den kontraherende part alternativt tildele rettigheder til statsborgere henhørende under den part, som har taget forbehold, på et mere generøst grundlag end den part, som har taget forbehold, har gjort, dvs. kan den kontraherende part tildele rettigheder, som ikke gengældes af den part, som har taget forbehold?</p> <p>4. Er det under nogen omstændigheder tilladt at begrænse retten til et rimeligt vederlag til producenterne af en lydoptagelse, dvs. at nægte retten for de udøvende kunstnere, hvis fremførelser er blevet optaget i denne lydoptagelse?</p>	Kulturministeriet	GA	30.04.20
C-287/19	<p>DenizBank</p> <p>1) Skal artikel 52, stk. 6), litra a), sammenholdt med artikel 54, stk. 1, i direktiv (EU) 2015/2366 (betalingstjenestedirektivet), hvorefter betalingstjenestebrugeren anses for at have godkendt en foreslået ændring af betingelserne i rammeaftalen, medmindre vedkommende over forbetalingstjenesteudbyderen</p>	Forbrugerombudsmanden	GA	30.04.20

	<p>har afvist ændringen inden den foreslåede ikrafttrædelsesdato, fortolkes således, at der også i forhold til en forbruger kan aftales en godkendelsesfiktion, der skal gælde fuldstændig ubegrænset for alle tænkelige betingelser i rammeaftalen?</p> <p>2.a) Skal artikel 4, nr. 14), i direktiv (EU) 2015/2366 fortolkes således, at NFCfunktionen i et personaliseret, multifunktionelt bankkort, der bruges til betalinger med lav værdi, som den hermed forbundne kundekonto debiteres for, udgør et betalingsinstrument?</p> <p>2.b) Såfremt spørgsmål 2.a) besvares bekræftende: Skal artikel 63, stk. 1, litra b), i direktiv (EU) 2015/2366 om undtagelse for betalingsinstrumenter med lav værdi og elektroniske penge fortolkes således, at en kontaktløs betaling med lav værdi, der gennemføres ved anvendelse af NFC-funktionen i et personaliseret, multifunktionelt bankkort, udgør en anonym anvendelse af betalingsinstrumentet som omhandlet i denne undtagelsesbestemmelse?</p> <p>3. Skal artikel 63, stk. 1, litra b), i direktiv (EU) 2015/2366 fortolkes således, at en betalingstjenesteudbyder kun kan påberåbe sig denne undtagelsesbestemmelse, hvis det kan bevises, at betalingsinstrumentet på grundlag af den objektive, aktuelle tekniske viden ikke kan spærres eller yderligere anvendelse af betalingsinstrumentet ikke kan forhindres?</p>			
C-352/19 P	<p>Région de Bruxelles-Capitale mod Kommissionen (appel) Påstande: —Kendelsen af 28. februar 2019 (T-178/18) ophæves. —Der træffes afgørelse om formaliteten i det annullationssøgsmål, som Région de Bruxelles-Capitale har anlagt til prøvelse af Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2017/2324 af 12. december 2017 om fornyelse af godkendelsen af aktivstoffet glyphosat, jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1107/2009 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler, og om ændring af bilaget til Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 540/2011; i øvrigt hjemvises sagen til Retten. —Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne i begge instanser.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	GA	30.04.20
C-36/20 (PPU)	<p>Ministerio Fiscal 1) El artículo 6.1, párrafo segundo de la Directiva 2013/32/UE establece el supuesto para cuando las solicitudes de protección internacional se formule ante otras autoridades que no sean competentes para registrarlas conforme a su Derecho nacional, en cuyo caso los Estados miembros velarán por que el registro se realice en el plazo máximo de los seis días hábiles siguientes a la formulación de la solicitud. ¿Debe interpretarse en el sentido de considerar a los jueces y juezas de instrucción competentes para resolver sobre el intemamiento o no de extranjeros conforme a la ley nacional española como una de esas “otras autoridades” que sin ser competentes para registrar la solicitud de protección internacional, los solicitantes pueden manifestar su voluntad de hacerlo?</p> <p>2) Si es considerada, una de esas autoridades ¿Debe interpretarse el artículo 6.1, de la Directiva 2013/32/UE que el juez o jueza de instrucción debe informar a los solicitantes sobre dónde y cómo pueden presentarse las solicitudes de protección internacional, y que en caso de solicitarse debe dar traslado al órgano competente conforme a la ley nacional para el registro y tramitación de la solicitud de protección</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	30.04.20

	<p>internacional, y a la autoridad administrativa competente para que se concedan al solicitante las medidas de acogida contempladas en el artículo 17 de la Directiva 2013/33/UE?</p> <p>3) ¿Debe interpretarse los Artículos 26 de la Directiva 2013/32/UE y el artículo 8 de la Directiva 2013/33/UE en el sentido de que no procede el internamiento del ciudadano de tercer estado salvo que concurren los requisitos del artículo 8.3° de la Directiva 2013/33/UE, por encontrarse el solicitante protegido por el principio de no devolución desde que realiza dicha manifestación ante el juez o jueza de instrucción?</p>			
C-96/19	<p>Bezirkshauptmannschaft Tulln</p> <p>I. Skal forordning (EU) nr. 165/2014, navnlig dennes artikel 34, stk. 3, sidste punktum, samt artikel 36, stk. 2, fortolkes således, at de er til hinder for en national bestemmelse, som kræver, at førere af motorkøretøjer, der er udstyret med en digital takograf som omhandlet i artikel 2, stk. 2, litra h), i forordning (EU) nr. 165/2014, i tilfælde af, at enkelte arbejdsdage mangler på førerkortet [artikel 2, stk. 2, litra f), i den nævnte forordning], og der heller ikke medføres diagramark for de pågældende dage, skal medbringe og udlevere tilsvarende bekræftelser fra arbejdsgiveren, som skal opfylde mindstekravene i den af Kommissionen udarbejdede formular i henhold til artikel 11, stk. 3, i direktiv 2006/22/EF?</p> <p>II. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Er den formular, som Kommissionen fastlagde med sin beslutning 2009/959/EU, helt eller delvis ugyldig?</p>	Transport- og Boligministeriet	Dom	06.05.20
C-223/19	<p>EBN</p> <p>1. Omfatter anvendelsesområdet for direktiv 79/7/EØF af 19. december 1978 om gradvis gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til social sikring (herefter »direktiv 79/7/EØF«) og/eller direktiv 2006/54/EF af 5. juli 2006 om gennemførelse af princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv bestemmelser i en medlemsstat, der medfører, at et væsentligt større antal mænd end kvinder, der har ret til en arbejdsmarkedspension, ved udbetaling af den pågældende arbejdsmarkedspension behandles således, at den tidligere arbejdsgiver skal tilbageholde beløb og har ret til at anvende disse frit, og er sådanne bestemmelser udtryk for en forskelsbehandling som omhandlet i nævnte direktiver?</p> <p>2. Omfatter anvendelsesområdet for direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv bestemmelser i en medlemsstat, der er udtryk for en forskelsbehandling på grund af alder, idet medlemsstatens bestemmelser udelukkende indebærer økonomiske byrder for ældre personer, der i henhold til en aftale har et privatretligt krav på ydelse af en arbejdsmarkedspension i form af en direkte ydelsesdefineret ordning, hvorimod yngre og helt unge personer, der har indgået arbejdsmarkedspensionsaftaler, ikke påføres nogen økonomiske byrder?</p> <p>3. Såfremt medlemsstatens bestemmelser ikke indebærer nogen former for forskelsbehandling, der er forbudt i henhold til direktiv 79/7/EØF, direktiv 2000/78/EF og direktiv 2006/54/EF, finder bestemmelserne i chartret om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), navnlig forbuddene mod forskelsbehandling i henhold til chartrets artikel 20 og 21, da anvendelse på arbejdsmarkedspensioner?</p>	Justitsministeriet Beskæftigelsesministeriet Medarbejder- og Kompetencestyrelsen	GA	07.05.20

	<p>4. Skal chartrets artikel 20 ff. fortolkes således, at disse regler er til hinder for bestemmelser i en medlemsstat, der gennemfører EU-retten som omhandlet i chartrets artikel 51, og som er udtryk for forskelsbehandling på grund af køn, alder, formueforhold eller andre forhold, f.eks. de ejendomsforhold, der gør sig gældende for deres tidligere arbejdsgiver, af personer, der har et privatretligt krav på en arbejdsmarkedspension, i forhold til andre personer, der har et krav på en arbejdsmarkedspension, og forbyder chartret sådanne former for forskelsbehandling?</p> <p>5. Er nationale bestemmelser, som kun pålægger en lille gruppe af personer, der har et kontraktmæssigt krav på en arbejdsmarkedspension i form af en direkte ydelsesdefineret ordning, en pligt til at erlægge finansielle ydelser til deres tidligere arbejdsgiver, når disse bestemmelser kun omfatter personer med høj arbejdsmarkedspension, også udtryk for en forskelsbehandling på grund af formueforhold i henhold til chartrets artikel 21?</p> <p>6. Skal chartrets artikel 17 fortolkes således, at denne regel er til hinder for bestemmelser i en medlemsstat, hvorved der direkte ved lov og uden erstatning foretages et eksproprierende indgreb i en aftale mellem to private parter om arbejdsmarkedspension i form af en direkte ydelsesdefineret ordning til skade for en tidligere arbejdstager i en virksomhed, der har truffet foranstaltninger med henblik på at sikre arbejdsmarkedspensionen og som ikke er i økonomiske vanskeligheder?</p> <p>7. Udgør det forhold, at der for så vidt angår en person, som har krav på en arbejdsmarkedspension, ved lov pålægges den tidligere arbejdsgiver en pligt til at undlade at udbetale visse dele af det aftalte vederlag (af den aftalte arbejdsmarkedspension), som en tilsidesættelse af aftalefriheden et indgreb i arbejdsgiverens ejendomsret?</p> <p>8. Skal chartrets artikel 47 fortolkes således, at denne regel er til hinder for bestemmelser i en medlemsstat, der foretager en ekspropriation direkte ved lov og ikke indrømmer andre muligheder for at modsætte sig ekspropriationen end at anlægge sag mod den, der drager fordel af ekspropriationen (den tidligere arbejdsgiver, der er debitor i henhold til pensionsaftalen), med påstand om erstatning og tilbagebetaling af det beløb, der er blevet eksproprieret?</p>			
<p>Forenede sager C-267/19 og C-323/19</p>	<p>PARKING m.fl. Sag C-267/19 vedrører:</p> <p>1. Er en bestemmelse i national ret, nærmere bestemt artikel 1 i Ovršni zakon (offentliggjort i Narodne novine nr. 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 og 73/17), der bemyndiger notarer til at foretage inddrivelse af krav på grundlag af et autentisk dokument ved at udstede en fuldbyrdelsesordre, som tvangsfuldbyrdelsesdokument, uden udtrykkeligt samtykke fra debitor, der er en juridisk person etableret i Republikken Kroatien, i overensstemmelse med EMRK's artikel 6, stk. 1, og artikel 18 TEUF, henset til Domstolens dom i sag C- 484/15 og i sag C-551/15?</p> <p>2. Kan den fortolkning, som Domstolen gav i sine domme af 9. marts 2017, Zulfikarpašić (C-484/15, EU:C:2017:199), og Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193), anvendes på sag Povrv-1614/2018, som der er redegjort for ovenfor, som er indbragt for den forelæggende ret, og skal, nærmere bestemt, forordning nr. 1215/2012 fortolkes således, at notarer i Kroatien, der</p>	<p>Skatteministeriet</p>	<p>Dom</p>	<p>07.05.20</p>

	<p>handler inden for rammerne af de beføjelser, som er tillagt dem i henhold til national ret i tvangsfuldbyrdsprocedurer på grundlag af et »autentisk dokument«, hvor rekvisitus er en juridisk person, der er etableret i andre EU-medlemsstater, ikke er omfattet af begrebet »ret« i denne forordnings forstand?</p> <p>Sag C-323/19 vedrører:</p> <p>1. Er en bestemmelse i national lovgivning, såsom artikel 1 i Ovršni zakon (lov om tvangsfuldbyrdelse) (offentliggjort i Narodne novine nr. 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 og 73/17) – der tillægger notarer kompetence til at foretage tvangsinddrivelse af fordringer på grundlag af et autentisk dokument ved at udstede en fuldbyrdsordre i form af et tvangsfuldbyrdsdokument uden udtrykkeligt samtykke fra den betalingspligtige juridiske person, rekvisitus, som er hjemmehørende i Republikken Kroatien – i overensstemmelse med artikel 6, stk. 1, i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder og artikel 18 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde i betragtning af Den Europæiske Unions Domstols domme i sagerne C-484/15 og C-551/15?</p> <p>2. Kan den fortolkning, der er anlagt i Domstolens domme af 9. marts 2017, Zulfikarpašić (C-484/15, EU:C:2017:199), og Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193), anvendes i ovennævnte sag nr. Povrv-752/19, og skal, nærmere bestemt, forordning nr. 1215/2012 fortolkes således, at notarer i Kroatien ikke er omfattet af begrebet »ret« i denne forordnings forstand, når de handler inden for rammerne af de beføjelser, som er tillagt dem i henhold til national ret i tvangsfuldbyrdsprocedurer på grundlag af et »autentisk dokument«, når rekvirenterne er juridiske personer, der er hjemmehørende i andre EU-medlemsstater?</p>			
--	---	--	--	--